

TER HERDENKING VAN IR. G. J. DE VOOYS
(1902-1979)

- 1925-1939 Gewerkschaft 'Sophia Jacoba', vanaf 1929 technisch directeur.
 1945 Toegevoegd aan de 'Allied Coal Control', W-Duitsland.
 1949 Gedelegeerd commissaris 'Sophia Jacoba'.
 1952 Mijnbouwkundig adviseur van de Staatsmijnen.
 1961-1966 Gedelegeerd commissaris 'Dominiale Mijn-Maatschappij' n.v.

Op 13 november 1979 overleed Gerard de Vooy, een der kundigste Nederlandse ingenieurs in de kolenmijnbouw en drager van de 'Van Waterschoot van der Gracht' penning.

Na een vlotte mijnbouwkundige studie in Delft kreeg hij op jonge leeftijd al spoedig de verantwoording voor de leiding van de mijn 'Sophia Jacoba' in Hückelhoven. In de moeilijke dertiger jaren gaf hij daar leiding aan de mijnbouwkundige ontwikkeling. Naar buiten blijkt zijn creativiteit in die periode speciaal uit zijn ontwikkeling van de zware-vloeistof wasserij; het Bar-Vooy's procédé is een belangrijke stap in de ontwikkeling van de wasserijtechniek. Dat na ruim veertig jaar bedrijf de wasserij van de Sophia Jacoba pas nu aan vernieuwing toe is, toont hoe geavanceerd deze toentertijd gebouwd werd.

In de oorlogsjaren liet hij speciaal zijn gedachten gaan over de verbetering van de bekleding in het dekterrein van boorschachten volgens het Honigmann-de Vooy's procédé. De schachtbekleding met zware profielijzers en bitumenvulling tegen het dekterrein van de Beatrix-schachten is het tastbaar resultaat van zijn vindingrijkheid geworden.

Als adviseur van de Staatsmijnen maakte hij, samen met hoofdbedrijfsingenieur Bergstein, het project van de mijn Beatrix. Het sim-

pele begin der geplande ontginning van het veld met één verdieping en de plannen voor de verdere ontwikkeling van de infrastructuur getuigt van een grote inventiviteit in de opzet daar van een moderne mijn. Dat door overvloedige goedkope olie en door het bekendworden van het grote aardgasvoorkomen in ons land van het project Beatrix alleen het geheel afdiepen van de schachten is verwerkelijkt, ging ook hem zeer aan het hart. In deze tijd viel zijn zo terechtte begiftiging met de bovengenoemde penning voor zijn verdiensten als mijningenieur.

Aan hem, als gedelegeerd commissaris van de Dominiale Mijn, is het te danken dat de daar nog aanwezige mogelijkheden zodanig benut werden, dat de sluiting van deze mijn een onderdeel kon uitmaken van het totale sluitingsprogramma van de Nederlandse mijnen.

Maar bij deze opsomming van zijn mijnbouwkundige 'wapenfeiten' mag ik het niet laten: door zijn levendige gedachten was hij voor met wie hij omging een sterk stimulerende persoon, die bij voortduring achter gevestigde praktijken een vraagteken zette. Hierdoor ging van hem een duidelijke stimulans uit naar originele ontwikkelingen.

Voor velen echter, die hem beter kenden, betekende hij nog meer: een erudiete vriend, die de interesse van anderen stimuleerde op talrijke gebieden als geschiedenis en andere aspecten van de menselijke samenleving.

Degenen, die met hem samengewerkt hebben en goed gekend hebben, zullen hem in dankbare herinnering houden; zij weten ook hoezeer hij steeds gesteund werd door zijn echtgenote.